

měl od žalované dopisní papír s předtiskem, kam cestuje a kde ho v kterém hotelu zastihne korespondence, a až podle smlouvy měl z cesty denně referovati a uvést místo pobytu, již neuváděl, kam mu mají býti dopisy zaslány. Opominul-li žalobce svoji dočasnou adresu oznámiti žalované firmě, šlo to na jeho vrub, zaměstnavatelka nemohla tímto opominutím býti připravena o právo výpovědi a byla oprávněna výpovědní dopis žalobci zaslati do místa jeho řádného pobytu na známou jí adresu.

Čís. 15459.

K výkladu § 69 zák. ze dne 16. června 1894 čís. 63/ z. z. pro Moravu.

Není třeba, aby schody v obytných domech byly opatřeny žerděmi na obou stranách.

(Rozh. ze dne 2. října 1936, R II 340/36.)

Žalobkyně se na žalované domáhá náhrady škody tvrdíc, že se zranila pádem na schodišti v domě žalované a že se tak stalo proto, že schodiště nebylo opatřeno na straně zdi žerdí, jak prý to předpisuje § 69 mor. stav. řádu. Prvý soud zamítl žalobu. Odvolací soud uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

Nejvyšší soud zrušiv usnesení odvolacího soudu uložil tomtu, by o odvolání znovu rozhodl.

Důvody:

Pro město, kde se nehoda stala, platí, hledíc k vypravení schodů v obytných domech, ustanovení třetího odstavce § 69 zákona ze dne 16. června 1894 čís. 63 z. z. mor., podle něhož »mějtež« hlavní schody v budovách dvoupatrových aspoň 1'10 m, v budovách několikapatrových aspoň 1'30 m světlosti a buďtež žerděmi k přidržování, kromě toho pak buďtež na všech volných místech opatřeny zábradlím, které jest z ohnivzdorného materiálu zděláno a má výšku jednoho metru měřenou od hrany stupně v pravém úhlu k povrchu zábradlí. Toto ustanovení nebylo změněno ani zákonem ze dne 16. června 1914 čís. 39 z. z., ani zákonem ze dne 23. května 1919 čís. 277 Sb. z. a n. Z tohoto doslovu zákona, zvláště pak z výrazů »žerdě«, »kromě toho« a »zábradlí« nelze dovodovati, jak se mylně odvolací soud snaží, že by žerdě k přidržování musily býti v každém případě upevněny na obou stranách schodiště. V souzeném případě nebylo žalobkyni nic tvrzeno, že výstavba schodů jest takového rázu, jenž by vyžadoval upevnění ochranných žerdí po obou stranách schodiště. Je-li zábradlí na volném konci schodů opatřeno dřevěným madlem k přidržování, nelze schvalovati názor odvolacího soudu, podle něhož prý žalovaná ručí podle § 1311 obč. zák. za škodu žalobkyni způsobenou proto, že neopatřila schodiště v domě svrchu uvedeném žerděmi po jeho obou stranách. Za tohoto stavu věci

a poněvadž žalobkyně odvoláním napadla rozsudek soudu první stolice jedině s tohoto hlediska, není v souzeném případě ani skutkového, ani právního podkladu pro zrušení rozsudku soudu prvního odvolacím soudem vyslovené.

Čís. 15460.

I při zabavení vkladní knížky pro dlužné daně nenabývá stát samostatného práva a nároku, nýbrž jenom tolik práv a nároků, kolik příslušelo povinnému jako věřiteli.

(Rožh. ze dne 2. října 1936, Rv II 974/34.)

Berní úřad na základě vykonatelného výkazu daňových nedoplatků Samsona Sch-a zabavil u něho vkladní knížku žalované banky. Žalující stát předložil tuto knížku žalované bance k výplatě, jež byla odepřena s poznámkou, že na vkladní knížku tu není nic vloženo, t. j. že knížka byla vydána, ale k vkladu mělo dojíti teprve po události, jež vůbec nenastala. Ježto vkladní knížka nemá zevně žádné závady, není vázána ani heslem, ani vinkulem a nebylo stran ní zavedeno umořovací řízení a také nebyla stížena jiným úředním zákazem, žádá žalobce, by žalovaná banka byla odsouzena k zaplacení zažalované částky proti vydání vkladní knížky. Nižší soudy uznaly podle žaloby. Nejvyšší soud uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

Důvody:

Netřeba se podrobně obíratí právní povahou knížky, která je základem sporu. Podle přednesu žalující strany byla ona knížka zabavena v berní exekuci v bytě dlužníka Samsona Sch. Stalo se to tedy podle § 385 zákona čis. 76/27 Sb. z. a n., který je obdobou předpisu § 296 ex. ř., o němž se zmiňuje procesní soud. Zabavením, k němuž dojde podle těchto míst zákonných, nemění se nic na tom, že v podstatě jde o pohledávku a její zabavení a že ona pohledávka musí býti v případě potřeby vymáhána (§ 297, posl. odst. ex. ř.), a to jako pohledávka povinného dlužníka, která je základem a předmětem exekučního práva zástavního. Vystupuje-li ve sporu jako žalující strana Československý stát, který byl v berní exekuci vymáhajícím věřitelem, nelze mu upřítí aktivní legitimaci, třebas se neopíral výslovně o to, že se tak děje ve smyslu § 391 zákona čis. 76/27 Sb., jenom proto, že buduje své oprávnění k žalobě stejně jako žalobní nárok sám na skutečnosti, že je držitelem knížky. Jde jenom o hmotněprávní otázku, zda mu totiž žalobní nárok přísluší. Po meritální stránce nelze souhlasiti s názorem žalující, že její nárok na výplatu je dán již samou držbou knížky za všech okolností a že prý je jako nepodstatná náhoda nerozhodné, co prý uvedla jenom k vysvětlení o tom, jak nabyla držby, totiž že knížku zabavila v exekuci. Zabavením knížky, i kdyby šlo skutečně o knížku té povahy